

HETA VINDAR

Av
ANNE DUFFIELD

(Började i nr 45.)

SAMMANDRAG AV FÖREG.

Mrs Henrietta Travers, hennes dotter Rose och styvdottern Louise ha på en resa i Algeriet träffat på en engelsk officer, Strelton, samt senare en shejk Ibrahim och hans son Ali. Ali blir kär i Louise och ber sin far att få gifta sig med henne. Rose har förälskat sig i den fattige franske officeren Georges-Marie Fontaine, men Henrietta vill att hon skall göra ett bra parti och gifta sig med kapten Durand. Emellertid lovar Henrietta att Rose och Fontaine få gifta sig om Louise tar shejk Ali, vars far lovat Henrietta en framtid i rikedom och lyx om giftermålet blir av. Efter ihärdiga påtryckningar ger Louise mot sin vilja sitt ja till shejk Ali, och förlovningen har högtidligt eklaterats vid en middag hos Alis far. Dagen därpå tar Ali henne i sina armar och vill kyssa henne.

Hans mörka ansikte, inramat av den bländvita hlfan böjdes över henne. Men hon hann tänka i det ögonblicket: »Jag kommer att krossa hans hjärta!» och hennes kvinnliga takt räddade dem båda för ögonblicket.

»Ali — Ali — jag tror jag svimmar...»

Hon låg slapp i hans armar och hörde hans ögonblickliga svar: »Louise, älskade, du är blek som döden!» Hon såg honom lyfta huvudet och ropa.

Lepine kom till hans hjälp, och de buro henne upp på terrassen och bjödo henne konjak.

Hon tackade. »Jag är bättre nu, men jag måste nog vila lite.»

»Ja, du måste vila!» sade Ali ömt och ängerfullt. »Jag borde inte ha tagit dig ut i trädgården i den heta solen — du måste vara trött sedan i går, min vita blomma.»

Hon hade förorsakat stor uppståndelse. Men shejk Ibrahim, som kommit dit liksom Rose och Henrietta, förklarade att hon skulle ha lugn. Han tog Ali med sig och gick, och damerna skyndade upp för att avsluta packningen. Bara major Lepine stannade kvar. Louises blick hade sagt honom att hon ville tala med honom.

»Ville ni mig något?» frågade han med låg röst, när de andra voro utom hörhåll.

»Ja», svarade hon i samma ton. »Jag kan inte gifta mig med shejk Ali.»

Han stirrade förvånad på henne. »Ja men...»

»Ni får tro vad ni vill om mig», sade hon, »men jag kan inte! Det ser ut som jag skulle blivit vansinnig, men

det har jag inte. Ni får lita på mitt ord — ni skulle aldrig förstå mig!»

»Tala om det!» sade han kort.

»Han tog mig i sina armar», sade hon enkelt. »Han tänkte kyssa mig. Om han hade kysst mig, skulle jag ha skrikit eller blivit galen. Jag kan inte förklara det — men det är något, som inte går att ändra. Jag förstår det knappt själv. Men jag kan inte gifta mig med honom!»

»Jag förstår fullkomligt», svarade Lepine lugnt.

»Ni förstår? Ni tycker inte jag är dum och fånig...»

»Inte alls! Ni har fullkomligt rätt. Det är omöjligt för er att gifta er med honom. Man kan inte förklara det — men sådana saker går inte att komma över.»

»Vad ska jag göra?» viskade hon.

»Ingenting!» svarade han snabbt.

»Ni får inte visa någonting. Det är mycket, mycket märkvärdigare än ni tror, Louise, att bryta er förlovning. Vi måste komma härifrån utan att de misstänka något.»

Han tänkte efter en stund. »Nu stannar ni, där ni är, tills det blir tid att resa. Gör så mycket ni kan av ert förmodade illamående. Sedan skall ni säga adjö, som om allting vore som det skulle. De följer oss till tåget först — det måste ni stå ut med.»

»Men det är bra nedrigt mot dem att bedra dem så, när de varit så goda mot mig.»

»Ni måste, Louise! De måste tro att allting är, som det skall! Och ni är modig nog att stå ut med det! Det är absolut nödvändigt att vi kommer härifrån utan att de misstänker något. Förresten skulle jag kunna berätta för er...»

»Vad då...?»

»Nej, nej, inte nu! Senare. På tåget, kanske! Men ni kommer att finna att ni fattat ett klokt beslut, Louise. Och nu — visa er modig! Det går snart över — snart är vi i säkerhet på tåget.»

Avskedet var svårt för Louise. De tårar, som stego upp i hennes ögon, när hon vid den lilla stationen sade farväl till shejk Ibrahim och shejk Ali, voro verkliga nog. Hon kände sig som en usel bedragare, när hon på detta sätt sade ett farväl, som var ämnat att vara farväl, fastän de inte visste det. Det var svårt att bedraga shejk Ali, vars

ögon lyste av den hängivenhet och kärlek han kände för henne, men det var svårare ändå att bedraga shejk Ibrahim, för det var han, som vunnit den största platsen i hennes hjärta.

Men det måste göras. Och till sist var det gjort. Och när tåget slutligen ångade bort med henne, och de färglysande figurerna på perrongen försvunno ur hennes synkrets, vek sagan ur Tusen och en natt och blev åter bara en saga, inte något som hade med ens verkliga liv att göra. Och då såg hon alltsammans med nya ögon. »Hur kunde jag någonsin tro att jag skulle kunna gå i land med det!» tänkte hon.

Lepine, som betraktade henne, undrade om hon genast skulle tala om för Mrs Travers och Rose vad hon beslutat — de skulle naturligtvis bli lättade, för de kunde omöjligt ha gillat ett sådant äktenskap. Men hon teg, och han följde hennes exempel, fastän han skulle föredragit att hon talat, för brytandet av hennes förlovning betydde mer arbete för dem alla än hon trodde.

Under en aftonpromenad i den lilla staden, där de gjorde uppehåll över natten, talade major Lepine om för Louise vad det var, som framför allt kommit honom att anse hennes beslut så klokt. Han hade fått reda på att det sedan många år tillbaka bestämda giftermålet mellan shejk Ali och hans kusin — ett arrangemang, som bådas fäder gjort för många år sedan för att sammanslå två oerhörda förmögenheter — visst inte blivit omintetgjort utan bara uppskjutet på ett par tre år.

»Jamen, shejk Ali skulle ju gifta sig med mig!» sade Louise och stirrade på honom med stora ögon.

»Ja, men så småningom skulle han ta sig en hustru till. Och då skulle ni, stackars barn, ha funnit er vara av mindre betydelse, är jag rädd, även om ni skulle förbli den mest älskade. Den andra hustrun är en stor arvtagerska, och hennes far är lika mäktig som shejk Ibrahim, om inte mäktigare.»

»När fick ni reda på detta?» frågade Louise.

»Samma dag vi kommit till oasen.»

»Och ni visste detta och berättade det inte för mig! Ni skulle låtit mig gifta mig med honom ändå!»

»Förstår ni inte att jag inte kunde säga det! Tänk på min ställning! Min uppgift här i Algeriet är att stå på vän-